

NÉMETH ZOLTÁN

Vágófény neonhangra

A sarokban éjjeli lámpa delirál.
Csendben gyűlöl bennünket,
Már nem leplezi.

Amikor mindent megígértél, elhagytalak.
Amikor mindent megígértem, elhagytál.

Melltartó vacog félelmében a székre akasztva.
Kis teste rázkódik: zokog.

Amikor mindent megígértél, elhagytalak.
Amikor mindent megígértem, elhagytál.

A párnák minden pillanatban gyilkolásra készen.
Robotok. Titkos terveket szőnek a pokróccal.
Fél szeme kiütve mindnek.

Amikor mindent megígértél, elhagytalak.
Amikor mindent megígértem, elhagytál.

Máj vagy, csillár, hatalmas, lila, duzzadt máj.
A számba lógsz egész éjjel, keserű.

Amikor mindent megígértél, elhagytalak.
Amikor mindent megígértem, elhagytál.

A komódba zártam összes szavad
Harisnyák közt fuldokolni. Bélszagú kövek
Pislognak a fiókból, a vacsora.

Amikor mindent megígértél, elhagytalak.
Amikor mindent megígértem, elhagytál.

Belenyomkodva a másikba. Nincs kinek elosztogatni.
Simogat, kétfelé a szőrt, így haladsz betűről betűre.

Amikor mindent megígértél, elhagytalak.
Amikor mindent megígértem, elhagytál.

A szemed egér, a szemem színe vajúzó patkány,
Kilógó szőrtelen fark a járomcsonton.

Amikor mindent megígértél, elhagytalak.
Amikor mindent megígérttem, elhagytál.

A szoba izzad a félelemtől, egy egész emberpárt.
Húst rájuk, fojtsa meg őket. Még. Húst, még.

Idegen nyelv

Nincs vigasztalanabb a délutáni kórházfolyosónál novemberben. Félhomályban ülünk, és az egyetlen szórakozás, hogy az előttünk elhaladók arcát nézzük, amelyből sorsokat találunk ki számukra.

Úgy tologatnak oda és vissza kilencvenéves csontbőr múmiákat előttünk, infúzióval karjukon, mintha a középkori Brüsszelben kedvelt kocsizó előadás előkelő közönsége lennénk. Vajon mennyire saját sorsunkat értelmezzük egy-egy elhaladó arcban, és mennyire maga az arc értelmezi önmagát, bár általunk? Feltűnik egy ápoló, tétován felkapcsol egy lámpát, amely paradox módon csak a félhomályt növeli.

Ezután nyílik az ajtó, neveden szólítanak, egy idegen nyelven, amelyet áttör az idegen név, s magam maradok. Elhízott, zsíros hajú nő szólít meg, eldönthetetlen, ápoló vagy ápolt, cigarettát kér. A padló kopásából következtetni próbálok minden emberre s azok minden betegségére, amely éppen ehhez a kopáshoz vezetett. Pár évvel ezelőtt, hajnali négykor mi ketten is itt vonultunk végig a szülészetre, hogy fiunk szülessen.

Egyszerű vizsgálat, te bent, én kint, túl egyszerű emberekkel, mert a test túl egyszerű, érted? Mikor kilépsz a rendelő ajtaján, már felemelkednék, de megelőzől, olyan gyorsan ülsz le mellém, hogy így csak fejem fordítom feléd.

Rákos vagyok, és olyan áttétekkel, hogy minden emberi számítás szerint három hónapig húzhatom, maximum fél évig. Gyere, mondd, gyere velem.

Kabátujnál fogva próbálsz megemelni, és én engedelmesen követlek, de te nem a kijárat felé húzol, hanem a női vécébe, ahová nekem tilos a belépés, és most mégis itt vagyok, és lassú,

akkurátus mozdulatokkal fejtet le rólam a ruhát,
ernyedtt hímvesszőm a szádba veszed,
majd amikor elönt a forróság,
felhúzó pulóvered, letolod nadrágod,
a véce pereme fölé hajolsz,
és hátulról magad felé húzol,
amennyire csak bírsz.
Pár perccel később már az autóban
ülünk, de hazafelé több szó
már nem nagyon esett köztünk.